

Arrest

nr. 246 625 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juni 2020 dient de verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 juni 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister dat deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is.

De beslissing van 29 juni 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 8 juli 2020 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.06.2020 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

R. M., I. M. E. (R.R.: ...)

Geboren te S. C. op (...) 1993

Nationaliteit: Venezuela

Adres: (...) Hasselt

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek [...] ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor R. M. I. M. E., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 26.06.2020 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste middel

Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

Schending van artikel 3 EVRM

II.1.1. Eerste en vooral dient te worden opgemerkt dat er in casu niet in twijfel wordt getrokken dat verzoekende partij aan leukemie lijdt, dat zij aldus ernstig ziek is en zonder de adequate behandeling zou komen te overlijden.

Evenmin ontkent verwerende partij dat verzoekende partij deze adequate zorg zou kunnen krijgen in haar land van herkomst, zijnde Venezuela.

Zij stelt hieromtrent immers het volgende:

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst Venezuela

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is :

Gezien het huidige socio-politieke klimaat in Venezuela is het op dit moment niet mogelijk om via lokale contactpersonen te verifiëren of de noodzakelijke medische opvolging en behandeling voor Mevr. R. M. wel degelijk beschikbaar is.

2. Ministerie van Volksgezondheid van Venezuela : beschikbaarheid van nilotinib (Tasigna).

3. Centro Clinico San Cristobal⁴ : beschikbaarheid van biochemisch onderzoek en hematologen.

Uit bovenstaande informatie kan geconcludeerd worden dat opvolging en behandeling bij een hematoloog met nilotinib als medicatie beschikbaar is in Venezuela.

Dit kan echter momenteel niet geverifieerd worden.

Een terugkeer naar het herkomstland Venezuela is momenteel vanuit medisch oogpunt niet aangewezen.

Verwerende partij stelt aldus zelf dat de opvolging en behandeling van verzoekende partij in Venezuela op heden niet mogelijk is.

Er kan aldus geen twijfel bestaan dat een terugkeer van verzoekende partij naar Venezuela haar leven in gevaar brengt en een schending zou inhouden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

II.1.3. De verwerende partij meent echter dat ook de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling en medicatie dient te worden onderzocht ten aanzien van Argentinië omdat verzoekende partij er verblijfsrecht zou genieten - quod certe non.

Zij stelt het volgende:

“(…).”

Verwerende partij slaat de bal volledig mis. Eerstens verwijst zij naar niet-publieke rapporten die de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorg zouden moeten aantonen. Deze bronnen zijn onmogelijk na te kijken voor verzoekende partij en dateren bovendien van 2016.

Bovendien gaat verwerende partij op geen enkel ogenblik na of de zorg en de medicatie specifiek voor het geval van verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zou zijn, waardoor zij op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Wat er ook van zij, verzoekende partij KAN NIET terugkeren naar Argentinië omdat zij er helemaal geen verblijfsrecht (meer) heeft.

II.1.4 Dit wordt tevens bevestigd door het Argentijns consulaat dat het volgende stelt: (stuk 3)

“Attest

De Consulaire afdeling van de Ambassade van de Republiek Argentinië te Brussel, België, verklaart dat mevrouw I. M. E. R. M., de Venezolaanse nationaliteit heeft en houder is van een Argentijnse identiteitskaart voor vreemdelingen N° (...) uitgegeven op 05/10/2018.

Op de identiteitskaart wordt vermeld dat mevr R. M. in Argentinië verblijft sinds 05/10/2018 als "tijdelijk" verblijver en dit mag doen tot 05/10/2020 zonder verdere administratieve stappen.

De Argentijnse wetgeving zegt echter dat een houder van een identiteitskaart voor vreemdelingen als tijdelijk verblijver zijn recht op verblijf verliest wanneer deze persoon langer dan 1 jaar niet meer in Argentinië verbleef.

Aangezien mevr. R. M. een document voorlegde van de stad Hasselt waaruit blijkt dat zij sinds juni 2019 geregistreerd staat in België en op basis van de informatie van ons Ministerie verklaart de Consulaire afdeling dat het recht op verblijf in Argentinië van mevr. R. M. werd geannuleerd door de dienst Migratie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Argentinië.

Gegeven te Brussel. Koninkrijk België, op 28 juli 2020."

Zelfs als er dus zou worden aangenomen dat de medische zorg beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Argentinië - quod certe nog, dan nog is dit irrelevant gezien verzoekende partij geen Argentijns onderdaan is, noch er verblijfsrecht heeft, laat staan dat zij recht zou hebben op de levensnoodzakelijke medische zorg!

II.1.5. Het staat aldus ontegensprekelijk vast dat verzoekende partij ernstig ziek is en levensnoodzakelijke medische zorg nodig heeft. Zonder een behandeling, medicatie en opvolging bestaat er een reëel risico voor haar leven en/of fysieke integriteit en bestaat er een risico op onmenselijke en vernederende behandeling - dit wordt niet betwist door verwerende partij. Deze is niet te verkrijgen in Venezuela - wat evenmin betwist wordt door verwerende partij.

Verzoekende partij heeft hierboven ook aangetoond dat de behandeling, medicatie en opvolging ook niet mogelijk is in Argentinië gezien zij er geen verblijfsrecht (meer) heeft.

Verzoekende partij meent dan ook dat een verplichte terugkeer naar Venezuela een schending zou inhouden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat niet zou kunnen worden ontkend dat zijn aandoening ernstiger is dan deze door de arts-adviseur op 26.06.2020 werd beoordeeld.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft nagelaten een gemotiveerde beslissing te nemen nopens de op 09.06.2020 ingeroepen elementen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende overwogen :

“(…)”

Verzoekende partij laat na aan te geven waarom deze motivering niet afdoende zou zijn, dan wel kennelijk onredelijk.

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In casu blijkt uit het medisch advies van 26.06.2020 van arts-adviseur T. D. W. (dat samen met de bestreden beslissing aan verzoekende partij ter kennis gebracht werden en hiervan dan ook integraal deel uitmaken) uitdrukkelijk het volgende:

“Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de CML bij Mevr. R. M. geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit noch een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Argentinië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van terugname, nl. Argentinië.”

Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd.

Er kan evenmin worden voorgehouden dat de arts-adviseur bijkomende informatie nopens de gezondheidstoestand van de verzoekende partij diende in te winnen, gelet op het feit dat op de verzoekende partij zelf de verplichting rust zich in de procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen grond is om een verblijf om medische reden te bekomen, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verweerder laat dienaangaande nog gelden dat uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat werd vastgesteld dat er in hoofde van de verzoekende partij geen contra-indicatie is om te reizen.

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten: in zijn beoordeling / appreciatie van de medische elementen (waarbij de eed van Hippocrates geldt), in zijn beoordeling of hij aan de hand van de voorgelegde gegevens een advies kan verschaffen aan de

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hetgeen ook blijkt uit het gebruik van het begrip 'kan bijkomend advies inwinnen', 'indien hij dat noodzakelijk acht').

In haar verzoekschrift weerlegt verzoekende partij dan ook geenszins de concrete motieven van het medisch advies.

Het beschikbaarheidsonderzoek is wel degelijk toegespitst op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Immers wordt de beschikbaarheid nagegaan van de zorgen en de medicatie die de verzoekende partijen behoeven ingevolge de aandoening zoals blijkt uit de door haar voorgelegde medische documenten die haar medische toestand betreffen.

Naast een uiteenzetting over het sociale stelsel in Argentinië wordt specifiek ingegaan op de specifieke situatie van de verzoekende partij.

Er is geen enkele indicatie dat de algemene informatie die de advocaat van verzoeker aanhaalt van toepassing is op de specifieke individuele situatie van betrokkene.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dringt de vaststelling zich op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet minstens ten dele overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251). Er wordt benadrukt dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114).

Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken.

Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili tegen België van 13 December 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze "zeer uitzonderlijke gevallen" zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebreke van beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting ("situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy").

In casu is niet gebleken dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen, noch dat de verzoekende partij in Argentinië zal terechtkomen in mensonwaardige omstandigheden.

Verwerende partij merkt daarnaast op dat verzoekster zich beperkt tot een louter theoretisch betoog, zonder specifieke omstandigheden te concretiseren die zij had willen aanvoeren.

Hoe dan ook toont verzoekster in haar uiteenzetting niet aan dat, mocht zij voor het nemen van de bestreden beslissing zijn gehoord, zij elementen zou hebben bijgebracht die ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben of die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (zie in deze zin HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. Ro. 38-40).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die geheel terecht genomen werd en ten genoegen van recht gemotiveerd werd.

Het enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Om na te gaan of een beslissing deugdelijk is gemotiveerd, moet de Raad de uitgedrukte motieven aftoetsen aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu werd verzoeksters medische verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen betrekking heeft op twee onderscheiden toepassingsgevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of;
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet komt de beoordeling van de in artikel 9ter, § 1, vermelde risico's, alsook van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toe aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen pertinent stelt, komt het dus enkel de ambtenaar-geneesheer toe om het al dan niet bestaan van de voormelde risico's te beoordelen.

De aanvrager moet, naast het bijbrengen van de nodige documenten om te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden (cf. artikel 9ter, §3, 1° tot en met 3°, van de Vreemdelingenwet), ook alle nuttige en recente inlichtingen overmaken aangaande zijn of haar ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn of haar land van herkomst of in het land waar hij of zij verblijft (cf. artikel 9ter, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet).

Het is vervolgens aan de ambtenaar-geneesheer om de voorgelegde elementen te onderzoeken en ze op afzonderlijke wijze af te toetsen aan de beide risico's, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. In het licht van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht dient bijgevolg uit het advies van de ambtenaar-geneesheer te blijken dat deze de bij de aanvraag voorgelegde medische attesten en gegevens op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en heeft afgetoetst aan de twee onderscheiden toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet.

In casu wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 juni 2020. Dit advies werd samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster ter kennis gebracht. Zodoende maken de motieven ervan integraal deel uit van de bestreden beslissing, die er haar noodzakelijke grondslag in vindt.

Het medisch advies van 26 juni 2020 luidt als volgt:

"(...)

NAAM : R. M., I. M. E. (R.R.: ...)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Venezuela

Geboren te S. C. op (...) 1993

Adres: (...) Hasselt (verblijfsvergunning voor Argentinië)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medische dossier voorgelegd door Mevr. R. M. I. M. E. in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.06.2020.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

07.05.2020 SMG van Dr. K. Th.: sinds 05/2014 chronische myeloïde leukemie, in de chronische fase waarvoor medicamenteuze behandeling - medicatie: Tasigna; geen hospitalisaties, om de 3 tot 6 maanden labo en specialistische opvolging.

27.08.2019 Laboresultaten: ferripriev anemie, gestegen reticulocyten, gestegen CRP, nier- en levertesten normaal, normaal eiwitprofiel, BCR-ABL1 positief - bespreking: geen majeure moleculaire respons te wijten aan therapiefalen of na stop TKI?

Bespreking

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 26-jarige vrouw die 6 jaar geleden in Venezuela gediagnosticeerd werd met en behandeld werd voor chronische myeloïde leukemie (CML).

Deze "bloedkanker", meer bepaald een woekering van witte bloedcellen, blijkt positief te zijn voor het BCR-ABL eiwit (aangemaakt door het Philadelphiachromosoom, een chromosoomafwijking in dit type kanker), zodat Mevr. R. M. behandeld kan worden met inhibitoren specifiek gericht tegen BCR-ABL (tyrokinase-inhibitoren of TKI's): imatinib, bosutinib, dasatinib of ponatinib. In dit geval werd er geopteerd voor nilotinib (Tasigna). Bij ongeveer de helft van de patiënten lukt het om de medicatie te stoppen zonder dat er weer CML activiteit aantoonbaar terugkomt. Dit lukt overigens alleen als bij deze patiënten al minstens 2 jaar geen enkele ziekteactiviteit meer aantoonbaar was. Bij de helft bij wie de ziekte vervolgens wél weer terugkomt is het hervatten van de medicatie voldoende om alles weer onder controle te krijgen'.

Een halfjaarlijks (tot 3-maandelijks) bloedonderzoek is vereist in de opvolging bij een internist (hematoloog/oncoloog) volgens de attesterende hematoloog. ondanks het feit dat deze opvolging in voorliggend medisch dossier niet bewezen wordt: er worden enkel resultaten van een éénmalig bloedonderzoek op 27/08/2019 voorgelegd en geen resultaten van een vervolgonderzoek, noch biochemisch, noch van een raadpleging bij een/deze hematoloog tussen 27/08/2019 en 07/05/2020. Zelfs niet, nadat er uit het bloedonderzoek blijkt dat de ingestelde therapie geen noemenswaardig effect lijkt te hebben, waarbij de interpreterende arts zich afvraagt of het een falen is van de therapie ofwel of de medicatie (tyrokinase inhibitor = TKI) werd stopgezet. (Betrokkene verblijft sinds juni 2019 in België: zie administratief dossier)

Uit het voorliggend medisch dossier blijkt geen medische tegenindicatie om te reizen noch een medische indicatie voor werkonbekwaamheid.

Mevr. R. M. is Venezuelaanse met een verblijfsvergunning voor Argentinië, zodat we de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen voor beide landen zullen nagaan.

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst : Venezuela

1. Informatie afkomstig uit de MedCOL-databank die niet-publiek is :

Gezien het huidige socio-politieke klimaat in Venezuela is het op dit moment niet mogelijk om via lokale contactpersonen te verifiëren of de noodzakelijke medische opvolging en behandeling voor Mevr. R. M. wel degelijk beschikbaar is.

2. Ministerie van Volksgezondheid van Venezuela : beschikbaarheid van nilotinib (Tasigna).

3. Centro Clinico San Cristobal⁴ : beschikbaarheid van biochemisch onderzoek en hematologen.

Uit bovenstaande informatie kan geconcludeerd worden dat opvolging en behandeling bij een hematoloog met nilotinib als medicatie beschikbaar is in Venezuela.

Dit kan echter momenteel niet geverifieerd worden.

Een terugkeer naar het herkomstland Venezuela is momenteel vanuit medisch oogpunt niet aangewezen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van terugname: Argentinië

1. Informatie uit de MedCOL-databank die niet-publiek is: MedCOL hanteert het algemene principe dat medische behandeling en medicatie voldoende beschikbaar zijn in bepaalde "Westerse" landen, zoals Argentinië. Betrokkene lijdt niet aan een zeldzame ziekte en krijgt geen experimentele behandeling, zodat een MedCOL aanvraag niet geïndiceerd is.

2. Kairos : Medicatielijst voor Zuid-Amerika: beschikbaarheid van nilotinib, imatinib, dasatinib en ponatinib in Argentinië.

3. Hematologen en labo-onderzoek in Argentinië : beschikbaar, bv. Centro de Hematologia Pavlovsky

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat opvolging en behandeling door (onco)hematologen beschikbaar is in Argentinië.

Nilotinib en zijn analogen zijn beschikbaar in Argentinië.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst: Venezuela

N.v.t.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van terugname: Argentinië

Mevr. R. M. toont niet aan dat zij geen toegang heeft tot de benodigde zorg in Argentinië. Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privésysteem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België.

Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De gezondheidszorg in Argentinië is opgebouwd uit een publieke sector, een private sector en een sector van sociale zekerheid.

De toegang tot de publieke gezondheidszorg (inpatient en outpatient) is gratis voor onderdanen en buitenlanders. Er is geen speciale registratie nodig om hier gebruik van te kunnen maken. Enkel bij outpatient behandelingen kan er een vergoeding gevraagd worden voor bepaalde medicatie.

De private gezondheidszorg bestaat uit zo'n 10 000 gezondheidsfaciliteiten. In de private sector dient de patiënt zelf in te staan voor de kosten die gepaard gaan met de benodigde zorg. Burgers kunnen zich echter wel aansluiten bij een private ziekteverzekering.

Werknemers uit de formele sector worden gedekt via een systeem van sociale zekerheid.

Verzoekster is 26 jaar oud en legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. Bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Argentinië. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Bovendien lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene in Argentinië geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit haar asielrelaas blijkt immers dat zij er bij familie verbleef en dat zij een partner heeft die in Buenos Aires woont.

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de CML bij Mevr. R. M. geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit noch een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Argentinië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van terugname, nl. Argentinië.

Hoogachtend,
26/06/2020
Dr. T. d. W. Arts-adviseur
(...)"

Uit dit advies komt aldus naar voor dat de verzoekster lijdt aan chronische myeloïde leukemie en dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in zowel Venezuela, het land van verzoeksters nationaliteit, als in Argentinië, het land alwaar de verzoekster een verblijfsvergunning zou hebben. De ambtenaar-geneesheer heeft in de eerste plaats geoordeeld dat een terugkeer naar Venezuela momenteel vanuit medisch oogpunt niet aangewezen is aangezien de beschikbaarheid van de nodige medische zorgen niet kan worden geverifieerd. De ambtenaar-geneesheer onderzoekt vervolgens de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in Argentinië en komt tot de conclusie dat er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Argentinië, zodat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen *“een terugkeer naar het land van terugname, nl. Argentinië”*. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen en de gemachtigde stipt hieromtrent enkel nog aan dat de medische elementen door de ambtenaar-geneesheer *“niet weerhouden”* werden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing en het bijhorende medische advies van 26 juni 2020, dat de noodzakelijke materiële grondslag vormt om verzoeksters medische verblijfsaanvraag af te wijzen, blijkt dat de vaststelling dat de verzoekster over een Argentijnse verblijfsvergunning beschikt, decisief is voor de genomen weigeringsbeslissing. Het werd immers in de eerste plaats onderkend dat het vanuit medische standpunt momenteel niet aangewezen is dat de verzoekster terugkeert naar haar land van herkomst, Venezuela.

De Raad stelt vast dat de verzoekster noch in de thans voorliggende medische verblijfsaanvraag zelf (zie administratief dossier), noch in enig ander stuk dat zij ter ondersteuning van deze aanvraag heeft voorgelegd, heeft gemeld dat zij een geldige verblijfsvergunning heeft voor Argentinië. In tegendeel, bij haar aanvraag voegde de verzoekster haar Venezolaanse paspoort en haar Venezolaanse identiteitskaart (*‘Cedula de identidad’*) en met betrekking tot de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen, verwees zij enkel naar informatie omtrent de gezondheidszorgen in Venezuela. Waar de ambtenaar-geneesheer in het voormelde medische advies en de gemachtigde in een voorafgaande nota van 17 juni 2020 (zie administratief dossier), hebben gesteld dat de verzoekster over een Argentijnse verblijfsvergunning beschikt en dat het land van verblijf derhalve Argentinië is, hebben zij zich dan ook gebaseerd op andere informatie dan deze die door de verzoekster werd aangereikt in het kader van de kwestieuze medische verblijfsaanvraag. Naar alle waarschijnlijkheid werd deze informatie gehaald uit verzoeksters asielrelaas en uit de stukken die zij neerlegde in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat zij indiende op 6 juni 2019. De ambtenaar-geneesheer heeft immers in zijn verdere vaststellingen expliciet naar verzoeksters asielrelaas verwezen om te stellen dat zij nog familie heeft in Argentinië.

Aangezien de voorwaarden voor het toekennen van een medische verblijfsmachtiging steeds moeten worden geëvalueerd op het tijdstip waarop de (weigerings-)beslissing wordt genomen en aangezien de ambtenaar-geneesheer zelf vooropstelt dat een terugkeer naar Argentinië, dat wordt aangemerkt als *“land van terugname”* mogelijk is, dienden de ambtenaar-geneesheer en/of de gemachtigde dan ook te verifiëren of de verzoekster op het moment van de bestreden beslissing wel degelijk over een geldige Argentijnse verblijfsvergunning beschikte.

Bij het verzoekschrift voegt de verzoekster een attest van de Argentijnse ambassade te Brussel van 28 juli 2020, waarin wordt gemeld dat verzoeksters recht op verblijf in Argentinië werd geannuleerd door de Dienst Migratie van het Argentijnse Ministerie van Binnenlandse Zaken aangezien zij reeds sinds juni 2019 geregistreerd staat in België en de wetgeving voorziet in een verlies van het verblijfsrecht van een tijdelijke verblijver wanneer de persoon langer dan 1 jaar niet meer in Argentinië verblijft. De authenticiteit en de waarachtigheid van dit document en de erin vermelde gegevens worden niet betwist. Hieruit blijkt dat de verzoekster, ondanks haar verblijfskaart die voorzag in een tijdelijk verblijf tot 5

oktober 2020, naar Argentijns recht haar verblijfsrecht alleszins van rechtswege heeft verloren op 1 juni 2020, datum van de uitreisstempel die in het voorgelegde paspoort is aangebracht.

De Raad wijst erop dat wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282). Een appreciatiebevoegdheid moet immers steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. De verweerder blijft hiertoe echter geheel in gebreke.

De vaststelling dat de verzoekster over een Argentijnse verblijfsvergunning beschikt en dat zij dus kan teruggenomen worden door Argentinië, is dan ook niet deugdelijk verantwoord.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk, te meer daar, omtrent de gegrond bevonden grief, geen concreet verweer wordt naar voor gebracht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het, ook al opereert hij in het kader van een louter annulatiecontentieux, in bepaalde omstandigheden wel degelijk mogelijk is om bepaalde stukken, die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd en die dateren van na de bestreden beslissing, in de debatten te betrekken. Wanneer het een situatie betreft waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat door de rechtszoekende werd gevraagd, *quod in casu*, heeft deze normaliter in de aanvraag reeds kunnen uiteenzetten waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. In de regel kunnen nieuwe stukken dan niet op een dienstige wijze worden bijgebracht. Het is weliswaar anders wanneer de administratieve overheid het gevraagde weigert om redenen waarop de rechtszoekende onmogelijk kon anticiperen bij het indienen van diens aanvraag. In dat geval moet de rechtsonderhorige de gelegenheid krijgen om zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (cf. RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691; RvS 18 mei 1999, nr. 80.275). Te dezen werd vastgesteld dat de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer zich op decisieve wijze hebben gebaseerd op de vaststelling dat de verzoekster over een Argentijnse verblijfsvergunning beschikt. De verzoekster heeft echter in het kader van de kwestieuze aanvraag hiervan op geen enkele wijze gewag gemaakt. Zij kon hierop dan ook onmogelijk anticiperen.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE